

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 23C/71/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117229255
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Saxová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2021:1117229255.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Miroslavou Saxovou v sporovej veci žalobcu: Majetkový Holding, a.s., IČO: 35 823 364, Staromestská 3, Bratislava, zast. Mgr. Martinom Babčanikom, advokátom so sídlom Oravská ulica 1348/8, Miloslavov, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody 5.648,35 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanej nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 05. 12. 2017 domáha vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu istinu 5.648,35 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy od 05. 10. 2016 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

2. Žalobu odôvodnil na tom skutkovom a právnom základe, že žalobca bol ako oprávnený účastníkom exekučného konania vedeného voči povinnej F.. M. J., bytom P. XXX/XXX, N., IČO: 30956242, pre vymoženie 7.343,30 eur (221.224,40 Sk) s príslušenstvom, pôvodne pred súdnym exekútorom Z.. Z. Z., so sídlom Šafárikovo námestie 4, Bratislava pod č. k. D. XXX/XXXX. Po tom, ako dňa 08. 12. 2015 v zmysle ust. § 16 ods. 1 písm. a) zák. č. 233/1995 Z.z. zanikol exekútorský úrad Z.. Z. bola dňa 07. 01. 2016 ustanovená ako náhradník súdna exekútorka Z.. Q. V., so sídlom H. X, X, Bratislava pod č. D. XXX/XXXX. Žalobcovi bol dňa 01. 04. 2016 doručený úradný záznam menovanej súdnej exekútorke zo dňa 24. 03. 2016, z ktorého vyplynulo, že v uvedenom exekučnom konaní boli súdnym exekútorom Z.. Z. vymožené finančné prostriedky, ktoré neboli poukázané oprávnenému a nenachádzali sa ani na účte jeho exekútorského úradu s tým, že podľa jej zistení malo ísť o sumu 5.410 eur, z ktorej na uspokojenie pohľadávky oprávneného (po odpočítaní 20 % z vymoženej sumy) malo ísť 3.730,99 eur. Dňa 21. 04. 2016 bol žalobcovi doručený nový úradný záznam súdnej exekútorke aktualizovaný o prijaté platby priamo od povinnej, ktorým sa zrušil predchádzajúci úradný záznam, a podľa ktorého súdny exekútor Z.. Z. vymohol a oprávnenému nepoukázal celkovo sumu 6.555,79 eur, z ktorej na uspokojenie pohľadávky oprávneného mala ísť suma 5.648,35 eur. V ďalšom uviedol, že si prihláškou zo dňa 06. 04. 2016 v zmysle doručeného úradného záznamu prihlásil pohľadávku voči porúčiteľovi do dedičského konania po zomrelom Z.. Z. vedenom súdnou komisárkou Z.. S. A. vo výške 3.730,99 eur a následne podľa aktualizovaného úradného záznamu doplnil prihlášku do dedičského konania dňa 03. 05. 2016 tak, že si voči porúčiteľovi uplatnil pohľadávku vo výške 5.648,35 eur s tým, že podľa notárkou poskytnutých informácií je vysoký predpoklad, že dedičstvo pripadne štátu ako odúmrt'. Z opísaného skutkového stavu vyvodil, že pôvodný súdny exekútor Z.. Z. v priebehu exekučného konania sp. zn. D. XXX/XXXX vymohol a nepoukázal oprávnenému finančné prostriedky v žalovanej

výške, pričom tieto podľa zistení ustanoveného náhradníka sa nenachádzajú na jeho exekútorských účtoch, čím porušil svoju zákonnú povinnosť držať finančné prostriedky vymožené v exekučnom konaní oddelene od svojho majetku. S poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. mal za to, že súdny exekútor ako orgán verejnej moci vykonávajúci z poverenia súdu exekúcie pre vymoženie nárokov oprávnených osôb, povinný držať finančné prostriedky vymožené v priebehu exekučného konania oddelene od svojho majetku a s týmito nakladať výlučne v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, porušil uvedenú zákonnú povinnosť a zrejme vymožené peniaze použil zákonom nedovoleným spôsobom pre vlastnú potrebu, v dôsledku čoho žalobcovi nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora vznikla škoda vo výške 5.648,35 eur. Nepochybnou je podľa žalobcu aj existencia príčinnej súvislosti medzi spôsobenou škodou a nesprávnym úradným postupom, keď porušenie zákonnej povinnosti zo strany pôvodného súdneho exekútora Z.. Z. je podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že ustanovená náhradníčka, súdna exekútorka Z.. Q. V., nemohla pristúpiť k vyplateniu finančných prostriedkov a uspokojeniu pohľadávky oprávneného v žalovanej sume. Objektívnu zodpovednosť za nesprávny úradný postup súdneho exekútora nesie pritom žalovaná, ktorá na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 15. 04. 2016 reagovala zamietavo s poukazom na nesplnenie predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., konkrétne vzniku a výšky škody, s čím sa žalobca nestotožňuje a nárok považuje v celom rozsahu za dôvodný a preukázaný. Voči žalovanej si počnúc dňom nasledujúcim po doručení oznámenia o nevyhovení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, t. j. od 05. 10. 2016 uplatnil aj úrok z omeškania v ročnej percentuálnej výške 5 %. Dôvodnosť žalovaného nároku preukazoval pripojenými úradnými záznamami Z.. V. zo dňa 24. 03. 2016 a 11. 04. 2016, sp. zn. D. XXX/XX, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 29. 09. 2016, prihláškami do dedičského konania zo dňa 06. 04. 2016 a 03. 05. 2016, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 15. 04. 2016 v spojení s jej doplnením zo dňa 03. 05. 2016.

3. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 14. 08. 2018 žiadala žalobu ako pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie a nesplnenie podmienok pre založenej jej zodpovednosti podľa zák. č. 514/2003 Z.z. ako nedôvodnú zamietnuť. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie odôvodňuje od skutočnosti, že žalobca nebol oprávneným subjektom počas celého exekučného konania vedeného súdnym exekútorom Z.. Z. pod sp. zn. D. XXX/XXXX, keď v žalobe opomenul uviesť, že pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní nadobudol až na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28. 09. 2005 s oprávneným Slovenská konsolidačná, a.s., IČO: 35 776 005, Cintorínska 21, Bratislava, čo vyplýva aj zo samotnej prihlášky do dedičského konania zo dňa 06. 04. 2016. Do pozornosti súdu dala aj existenciu ďalšej Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28. 06. 2000 s pôvodným oprávneným- Slovenská sporiteľňa, a.s., mestská pobočka Galanta, Hlavná 38, Šaľa, na základe ktorej spoločnosť Slovenská konsolidačná, a.s. ako postupník nadobudla pohľadávku vymáhanú v rámci exekučného konania vedeného pôvodne pod sp. zn. D. XXX/XXXX. Za kľúčové v danej veci označila určenie okamihu, kedy sa mal súdny exekútor dopustiť nesprávneho úradného postupu spojeného so vznikom škody a určenie poškodeného subjektu. Ak sa totiž súdny exekútor dopustil nesprávneho úradného postupu v čase, keď oprávnenými subjektmi boli v exekučnom konaní Slovenská sporiteľňa, a.s. (do 30. 06. 2000), resp. Slovenská konsolidačná, a.s. (do 28. 09. 2005), nemožno podľa nej dospieť k záveru o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súvislosti s nárokom na náhradu škody v žalovanej výške, nakoľko do úvahy prichádza aj možnosť, že určitá časť uplatnenej škody titulom nesprávneho úradného postupu nevznikla práve žalobcovi, ale predchádzajúcim oprávneným. V ďalšom poukázala na charakter nároku na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., z ktorého odvodila nemožnosť jeho označenia pojmom pohľadávka a jeho postúpenie zmluvou o postúpení pohľadávky. Aj napriek neznámemu obsahu zmlúv o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2000 a 28. 09. 2005, možno podľa žalovanej predpokladať, že predmetné zmluvy sa týkali postúpenia celého záväzkového vzťahu, z ktorého by mohol vzniknúť nárok na náhradu škody s tým, že v čase uzatvárania týchto zmlúv pôvodní veritelia nemali súdom preukázaný titul na náhradu škody (pohľadávku), a preto ako poškodený subjekt do úvahy prichádzajú aj uvedené spoločnosti. Na podporu svojej argumentácie poukázala v tomto smere na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. 09. 2016, sp. zn. 13Co/179/2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02. 03. 2011, sp. zn. 15Co/65/2010. Vzhľadom na uvedené za nevyhnutné označila ustálenie výšky škody v podobe vymožených a nepoukázaných súm zo strany súdneho exekútora rozlišovanej za obdobie pred 28. 09. 2005, vo vzťahu ku ktorému nie je žalobca aktívne vecne legitimovaný pre uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu a po tomto dátume. K

ďalšiemu predpokladu pre úspešné uplatnenie žalovaného nároku, a to existencii škody uviedla, že žalobca nepreukázal a ani netvrdí, že by dedičské konanie po poručiteľovi Z.. Z., v ktorom si uplatnil pohľadávku v zhodnej výške ako v tomto konaní, bolo ukončené, resp. že by bol pri uplatňovaní svojej pohľadávky v dedičskom konaní neúspešný. Vzhľadom k tomu, že žalobca disponuje pohľadávkou voči súdnemu exekútorovi, resp. jeho dedičom, ktorej uspokojenia sa domáha v osobitnom konaní, nemožno podľa žalovanej konštatovať vznik škody, keď až v prípade bezúspešnosti nároku na vydanie plnenia uplatneného v dedičskom konaní po zosnulom súdnom exekútorovi prichádza do úvahy možnosť vzniku reálnej škody na strane žalobcu, ktorej náhrady sa v prípade preukázania príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním orgánu verejnej moci, bude môcť domáhať od štátu. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/199/2005 v spojení s rozhodnutím NS SR sp. zn. 4Cz/110/84, ďalej uznesenia ÚS SR sp. zn. III. ÚS 361/2009. Žalobcu v konaní zaťažuje povinnosť preukázania vzniku škody, ktorá musí existovať najneskôr v čase, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje a súd nemôže vychádzať zo stavu, ktorý s väčšou alebo menšou pravdepodobnosťou v najbližšej budúcnosti nastane. Žalobu preto vyhodnotila aj ako predčasne podanú, čo je samostatným dôvodom pre jej zamietnutie. Zdôraznila tiež, že žalovaná nie je univerzálnym sukcesorom za akúkoľvek vzniknutú škodu a nemôže vstupovať do práv a povinností tretích osôb a pokiaľ existuje možnosť vymoženía pohľadávky mimo konania o náhradu škody, nie je možné konštatovať nevyožiteľnosť pohľadávky, a teda ani vznik škody ako takej. Žalovaná okrem toho rozporuje aj samotnú výšku škody práve s poukazom na existenciu viacerých možných poškodených subjektov. Ak by aj žalobca preukázal vznik škody nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, mohlo by z jeho strany dôjsť k uplatneniu škody len vo výške predstavujúcej vymožené a nepoukázané finančné prostriedky zo strany súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. D. XXX/XXXX po 28. 09. 2005. Za nepreukázanú nakoniec označila aj tretiu podmienku zodpovednosti žalovanej, a to príčinnú súvislosť medzi spôsobenou škodou a nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora.

4. Žalobca v replike doručenej súdu dňa 20. 09. 2018 zotrval na argumentácii o dôvodnosti podanej žaloby a obranu žalovanej o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie označil za účelovú a zmätočnú, keď na jednej strane žalovaná tvrdí, že škoda vznikla v čase, kedy žalobca ešte nebol súčasťou exekučného konania a na druhej strane tvrdí, že k vzniku škody ešte nedošlo. Nestotožnila s názorom žalovanej, ktorá okamih vzniku škody odvodzuje od okamihu, kedy súdny exekútor prijal/vymohol finančné prostriedky, čo samo o sebe ešte nezakladá jeho nesprávny úradný postup. Tento je daný tým, že v čase zániku funkcie súdneho exekútora Z.. Z. neboli vymožené finančné prostriedky na osobitnom bankovom účte k dispozícii ustanovenému náhradníkovi. K zániku funkcie Z.. Z. pritom došlo v zmysle ust. § 16 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku dňa 09. 12. 2015 a nová súdna exekútorka bola poverená výkonom exekúcie dňa 07. 01. 2016, pričom až dňa 14. 01. 2016 došlo k fyzickému prebratiu exekučných spisov. Podľa názoru žalobcu tak k vzniku škody došlo ukončením exekučného konania „vymožením pohľadávky“, a to bez toho, aby žalobcovi boli poukázané vymožené finančné prostriedky, ktorými mal v čase zániku svojej funkcie Z.. Z. disponovať a mali byť k dispozícii ustanovenému náhradníkovi. Žalobcovi bola táto skutočnosť oznámená až úradným záznamom Z.. V. zo dňa 11. 04. 2016. Zdôraznil, že žalobca ako oprávnený v uvedený deň bol a stále je veriteľom judikovanej pohľadávky voči povinnej vo výške 5.648,35 eur, ktorá bola v uvedenom rozsahu v exekučnom konaní vymožená, avšak v dôsledku nesprávneho úradného postupu Z.. Z. Z. nebola ustanoveným náhradníkom Z.. V. v rámci exekúcie uspokojená a žalobca už nemá možnosť úto pohľadávkou voči povinnej uplatňovať v inom exekučnom konaní z dôvodu zákonného obmedzenia podľa § 61b Exekučného poriadku, čím vznikla v jeho majetkovej sfére škoda. Nakoľko je nepochybné, že oprávneným v exekučnom konaní v čase vzniku škody a súčasne poškodeným subjektom bol a je žalobca, je daná jeho aktívna vecná legitímácia v spore. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovanej o nemožnosti označiť nároky uplatňované podľa zák. č. 514/2003 Z.z. pojmom pohľadávka a tieto postúpiť zmluvou o postúpení pohľadávky uviedol, že škoda v danom prípade bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora až v čase, kedy bol oprávneným v exekučnom konaní žalobca, a preto sú akékoľvek úvahy žalovanej v tomto smere irelevantné. Odhliadnuc od toho žalobca je toho názoru, že v zmysle ust. § 524 a nasl. OZ prechádzajú spolu s postupovanou pohľadávkou aj všetky práva s ňou spojené, a to vrátane práv a nárokov titulom náhrady škody, pričom do všetkých týchto práv a povinností oprávneného v exekučnom konaní vrátane nárokov z titulu náhrady škody voči orgánu verejnej moci vstúpil právoplatnosťou uznesenia exekučného súdu o pripustení zmeny účastníka na strane oprávneného. V ďalšom uviedol, že žalovanou označené súdne rozhodnutia na podporu argumentácie o predčasnosti podanej žaloby vychádzajú z celkom odlišných skutkových a právnych okolností a jedná sa o staršiu judikatúru ovplyvnenú ešte paternalistickou ochranou štátu súdmi, ktorá bola v novej rozhodovacej praxi prekonaná (napr. rozhodnutie NS SR

sp. zn. 2Cdo/48/2010). Žalovaná tiež opomína niektoré podstatné skutočnosti, a to že vzťah medzi súdnym exekútorom a žalobcom nie je súkromnoprávny, v ktorom by mali obe strany rovnaké postavenie, keďže súdny exekútor vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom, ide teda o vzťah vyplývajúci z noriem verejného práva sledujúci zabezpečenie funkcie štátu. Tento právny vzťah sa vyznačuje práve tým, že súdny exekútor vystupuje voči oprávnenému ako nositeľ zvrchovanej moci a je oprávnený účastníkovi exekučného konania jednostranne zakladať práva a povinnosti. Z uvedeného dôvodu nemôže na strane súdneho exekútora dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 OZ tým, že poruší svoje zákonné povinnosti pri výkone exekučnej činnosti. V ďalšom upozornil na to, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. sú dva samostatné nároky, ktoré sa vzájomne nevylučujú a bolo iba na voľnom rozhodnutí žalobcu, či bude uplatňovať náhradu škody od exekútora alebo od štátu alebo súčasne. Svoj právny názor v tejto otázke oprel o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, príkladmo poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 03. 08. 2017, sp. zn. 16Co/40/2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 16. 11. 2017, sp. zn. 8Co/673/2016. Záverom dodal, že do dedičského konania pohľadávku prihlásil len z opatrnosti a právnej istoty, no naďalej trvá na tom, že za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora nesie zodpovednosť primárne štát podľa ustanovení zák. č. 514/2013 Z.z. Na uvedenom nič nemení ani prihlásenie pohľadávky do dedičského konania, ktoré môže len korigovať výšku škody s ohľadom na prípadné plnenie, ktorým uspokojí nárok žalobcu v rámci dedičského konania dedičia. Napriek súbežnému uplatňovaniu nároku na náhradu škody podľa žalobcu nemôže dôjsť k duplicitnému uspokojeniu nároku na náhradu škody s poukazom na skutočnosť, že ak by žalobca prijal od dedičov plnenie titulom náhrady škody, v rozsahu tohto plnenia by zanikol nárok na náhradu škody voči štátu a naopak plnením štátu zanikne v rozsahu tohto plnenia nárok žalobcu na náhradu škody voči dedičom súdneho exekútora.

5. Žalovaná v duplike doručenej súdu dňa 07. 02. 2019 odmietla žalobcom prezentovaný rozpor v jej vlastných vyjadreniach vo vzťahu k vzniku škody, keď vo svojom vyjadrení zo dňa 14. 08. 2018 namietala aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu pre uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora pred 28. 09. 2005, nakoľko jeho úspech v spore závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. K neexistencii škody sa vyjadrovala z dôvodu zachovania včasnosti procesnej obrany, ako aj v záujme hospodárnosti konania a pre prípad, ak by sa súd nestotožnil s námietkou absencie aktívnej vecnej legitimitácie. Nestotožnila sa s názorom žalobcu, že vznik škody bolo možné konštatovať až okamihom doručenia úradného záznamu Z.. V., keď žalobca neprípustne zamieňa okamih vzniku škody a okamih, kedy sa o škode dozvedel, pričom pre posúdenie aktívnej vecnej legitimitácie je relevantný len okamih vzniku škody nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora. Aj naďalej zotrváva na názore, že žalobca nie je a ani nebol poškodeným subjektom počas celého exekučného konania. Pokiaľ žalobca namietal poukaz žalovanej na staršiu a prekonanú judikatúru súdov, tak poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 11. 2016, sp. zn. 6Cdo/27/2016, v ktorom samotný Najvyšší súd konštatoval, že rozhodnutie sp. zn. 2Cdo/48/2010 je považované v rozhodovacej praxi za exces. Rozhodnutia o konkurencii nároku na náhradu škody podľa Exekučného poriadku a zák. č. 514/2003 Z.z., na ktoré poukazoval žalobca sa zhodujú v tom, že závisí na poškodenom či si nárok bude uplatňovať titulom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku alebo vydania bezdôvodného obohatenia voči súdnemu exekútorovi alebo voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Ak by aj pripustila výklad žalobcu, že je možné poškodeným si zvoliť spôsob uplatnenia nároku na náhradu škody, s ktorým sa však aj naďalej nestotožňuje a považuje ho za nesprávny a rozporný s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, tak by na daný prípad nebolo možné aplikovať závery z týchto rozhodnutí. Z prezentovaných rozhodnutí totiž vyplýva možnosť zvoliť si jeden zo spôsobov uplatnenia nároku na náhradu škody a nie možnosť zvoliť si viaceré spôsoby súčasne. Podľa žalovanej, ak si poškodený zvolí uplatnenie nároku na náhradu škody priamo od súdneho exekútora v exekučnom, konkurznom, dedičskom konaní (k čomu pristúpil aj žalobca) alebo aj titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nemôže sa úspešne domáhať totožného nároku na náhradu škody súbežne aj v konaní podľa zák. č. 514/2003 Z.z. V danej veci si žalobca sám zvolil spôsob uplatnenia nároku na náhradu škody priamo od súdneho exekútora prihlásením pohľadávky v dedičskom konaní zo dňa 06. 04. 2016 v žalovanej výške a k podaniu žaloby o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. došlo až dňa 05. 12. 2017. Žalovaná preto zotrvala na názore o predčasnosti voči nej podanej žaloby. Okrem už uvádzaných rozhodnutí poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre o dňa 20. 09. 2018, sp. zn. 8Co/327/2016. Záverom doplnila, že dňa 28. 08. 2018 jej bola zo strany súdnej exekútkorky Z.. V. doručená písomná informácia, z ktorej vyplýva, že

súdny exekútor od 28. 09. 2005 (t. j. od času, kedy sa žalobca dostal do postavenia poškodeného) vymohol v rámci exekučného konania sumu 3.418,97 eur a poukázal oprávnenému sumu 1.991,64 eur. Z uvedeného potom podľa nej vyplýva, že zo strany žalobcu by mohlo dôjsť k uplatneniu nároku na náhradu škody vzniknutej v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora Z.. Z. v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. D. XXX/XXXX len vo výške 1.427,33 eur.

6. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu, pričom od čítania, resp. oznámenia obsahu ktorých na pojednávaní v súlade s § 204 CSP upustil, a z týchto ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci.

7. Z úradného záznamu spísaného dňa 24. 03. 2016 vo veci sp. zn. D. XXX/XX súdnou exekútkou Z.. Q. V. vyplýva, že v exekučnom konaní oprávneného: Majetkový holding, a.s. (Slovenská sporiteľňa, a.s.), IČO: 35 823 364, Prievozská 2/A, Bratislava, proti povinnej: M. J., bytom P. XXX/XXX, N.Q., o vymoženie 7.343,30 eur s príslušenstvom, súdna exekútko po preštudovaní spisového materiálu, výstupu z účtovníctva nebohého a po získaní spätného prístupu k internetovému bankovníctvu, ako aj podľa platieb založených v exekučnom spise, konštatovala výšku sumy predstavujúca mínus (sumy, ktoré Z.. Z. vymohol, ale nepoukázal oprávnenému a neboli ani na jeho exekútorových bankových účtoch) spolu 5.410,60 eur, z toho nárok oprávneného 3.730,99 eur (po odrátaní odmeny 20 % z vymoženej sumy). Záverom súdna exekútko uviedla, že oprávnený si môže uvedenú sumu uplatniť v dedičskom konaní po nebohom Z.. Z. Z. vedenom pod č. k. XD/XX/XXXX súdnou notárkou Z.. S. A., H. XXXX/XX, Bratislava.

8. Podľa neskôr spísaného úradného záznamu zo dňa 11. 04. 2016, sp. zn. D. XXX/XX (D. XXX/XX) súdnou exekútkou Z.. Q. V., na základe preštudovania spisového materiálu, ako aj výstupu z účtovníctva nebohého a podľa platieb založených v exekučnom spise, táto zistila, že výška sumy predstavuje mínus (sumy, ktoré Z.. Z. vymohol, ale nepoukázal oprávnenému a neboli ani na jeho exekútorových bankových účtoch) spolu 6.555,79 eur, z toho nárok oprávneného je suma 5.648,35 eur (celkový nárok oprávneného je v sume 7.639,99 eur). Súdna exekútko opätovne poučila oprávneného, že predmetnú sumu si môže uplatniť v dedičskom konaní po nebohom Z.. Z. Z. č. k. XD/XX/XXXX, vedenom notárkou Z.. S. A., so sídlom H. XXXX/XX, Bratislava, a že týmto úradným záznamom sa ruší úradný záznam spísaný dňa 24. 03. 2016. Podľa prezenčnej pečiatky bol uvedený úradný záznam doručený žalobcovi dňa 21. 04. 2016.

9. Žalobca si prihláškou zo dňa 06. 04. 2016 adresovanou notárke Z.. S. A., H. XXXX/XX, Bratislava k sp. zn. 1D/28/2016 prihlásil do dedičského konania po poručiteľovi Z.. Z. Z. pohľadávku ku dňu smrti poručiteľa vo výške 3.730,99 eur titulom vymožených a žalobcovi ako oprávnenému v exekučnom konaní vedenom nebohým Z.. Z. Z. pod sp. zn. D. XXX/XXXX nepoukázaných finančných prostriedkov v uvedenej výške, a to s odkazom na úverovú zmluvu č. 633506-7 uzatvorenú Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a dlžníčkou M. J., exekučným titulom, a to platobným rozkazom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. 06. 1996, sp. zn. 4Rob 1243/95 v spojení s opravným uznesením zo dňa 30. 06. 1997, sp. zn. 4Rob/1243/95-24 a úradným záznamom súdnej exekútky Z.. V.H. ako náhradníčky zo dňa 24. 03. 2016.

10. Podaním zo dňa 03. 05. 2016 označeným ako doplnenie prihlášky do dedičského konania si žalobca na základe nového úradného záznamu Z.. V. zo dňa 11. 04. 2016 prihlásil do dedičského konania vedenom Z.. S. A. pod sp. zn. 1D/28/2016 pohľadávku vo výške ku dňu smrti poručiteľa 5.648,35 eur.

11. Listom zo dňa 15. 04. 2016 v spojení s doplnením zo dňa 03. 05. 2016 žalobca požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 5.648,35 eur vyčíslenej na základe úradného záznamu súdnej exekútky Z.. Q. V. zo dňa 11. 04. 2016, ktorým bol zrušený predchádzajúci úradný záznam zo dňa 24. 03. 2016, titulom nesprávneho úradného postupu Z.. Z. Z. v exekučnom konaní sp. zn. D. XXX/XXXX, ktorý spreneveril finančné prostriedky vymožené od povinnej. Poukázal na to, že v exekučnom konaní vedenom menovaným súdnym exekútorom na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2000 s účinnosťou od 30. 06. 2000 postúpila Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 15165313, Suché Mýto 4, Bratislava ako postupca na spoločnosť Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 10, Bratislava svoju splatnú pohľadávku voči dlžníkovi F.. M. J., P. XXX/XXX, N., IČO: 30956242, vymáhanú v uvedenom exekučnom konaní. Následne na základe

Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 09. 2005 uzatvorenej medzi Slovenská konsolidačná, a.s. a žalobcom nadobudol exekučne vymáhanú pohľadávku voči dlžníčke F.. M. J. žalobca s tým, že jej výška ku dňu postúpenia predstavovala spolu sumu 7.478,07 eur. Po postúpení pohľadávky bolo na účet žalobcu súdnym exekútorom poukázané plnenie spolu v sume 1.991,64 eur, a preto po započítaní tohto plnenia predstavuje zostatok pohľadávky 5.486,43 eur, ktorá nebola oprávnenému v exekučnom konaní odvedená, čo potvrdil úradný záznam Z.. V., ktorá konštatovala, že vymožené finančné prostriedky sa na účtoch súdneho exekútora nenachádzali.

12. Žalovaná listom zo dňa 29. 09. 2016 žalobcovi oznámila, že nevyhovuje jej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 5.648,35 eur spôsobenej súdnym exekútorom Z.. Z. dôvodiac nepreukázanosťou vzniku škody a jej výšky, ako základných podmienok pre založenie zodpovednosti štátu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.

13. Podľa podania Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 11. 04. 2001 doručeného exekútorškému úradu Z.. Z. 02. 05. 2001 k sp. zn. D. XXX/XX, bola v exekučnom konaní navrhnutá zmena účastníka exekučného konania odôvodnená Zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenou dňa 28. 06. 2000 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a Slovenskou konsolidačnou, a.s. ako postupníkom.

14. Z mailovej komunikácie medzi súdnou D. Z.. V. a žalovanou zo dňa 28. 08. 2018 vyplýva, že súdy exekútor Z.. Z. do 28. 09. 2005 vymohol v predmetnom exekučnom konaní sumu 154.500 Sk a nepoukázal oprávnenému nič a od 28. 09. 2005 vymohol sumu 103.000 Sk a poukázal sumu 60.000 Sk.

15. Z pripojeného dedičského spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1D/28/2016 a následných zisťovaniach stavu predmetného dedičského konania súd zistil skutočnosti spísané v úradných záznamoch 12. 05. 2020, 21. 04. 2021 a 07. 07. 2021, s obsahom ktorých boli strany na pojednávaní bez námietok oboznámené. Z obsahu dedičského spisu vyplynulo, že žalobcova prihláška pohľadávky do dedičského konania zo dňa 06. 04. 2016 bola súdnej komisárke Z.. A. doručená dňa 11. 04. 2016 a doplňujúca prihláška zo dňa 03. 05. 2016 bola menovanej notárke doručená dňa 06. 05. 2016. Všetci do úvahy prichádzajúci zákonní dedičia po poručiteľovi Z.. Z. Z. odmietli dedičstvo, na základe čoho má pripadnúť podľa § 462 Občianskeho zákonníka štátu. Súdna notárka po súpise aktív a pasív uviedla, že dedičstvo je predĺžené, vo veci je plánované pojednávanie s manželkou poručiteľa za účelom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva na 14. 07. 2021 a následne budú postupne notárkou predvolávaní veritelia za účelom konvokácie a likvidácie dedičstva.

16. Právny zástupca žalobcu v prednese na pojednávaní zotrval na svojej argumentácii prezentovanej v žalobe a písomných vyjadreniach. Zdôraznil, že len samotné vymożenie finančných prostriedkov súdnym exekútorom nemožno považovať za nesprávny úradný postup a v čase, kedy sa súdny exekútor dopustil nesprávneho úradného postupu bol oprávneným v exekučnom konaní žalobca, preto je nedôvodná argumentácia protistrany o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 22. 02. 2019, sp. zn. 14Co/30/2018 riešiace obdobný spor. Obstať podľa neho nemôže ani tvrdená predčasnosť podanej žaloby, nakoľko sa v danom prípade jedná o tzv. falošnú solidaritu, a preto je irelevantné, či dedičské konanie je alebo nie je právoplatne skončené, zodpovednosť štátu je daná. Opačný záver by znemožnil žalobcovi domáhať sa svojich práv na súde s poukazom na premlčanie žalovaného nároku.

17. Žalovaná vo svojom prednese rovnako zotrvala na svojej obrane zdôrazňujúc skutočnosť, že dedičského konanie, v ktorom si žalobca prihlásil pohľadávku, nebolo doposiaľ právoplatne skončené a viazanosť súdu stavom v čase rozhodovania. Uviedla, že nerozporuje samotné skutočnosti uvádzané v úradných záznamoch Z.. V., t. j. že v exekučnom konaní vymožený nárok vo výške 5.648,35 eur nebol súdnym exekútorom poukázaný oprávnenému a ani to, že v čase zániku exekútorského úradu neboli tieto finančné prostriedky vedené na osobitnom účte súdneho exekútora.

18. Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“) exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov.

19. Podľa 5 ods. 2 EP vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

20. Podľa § 29 ods. 1 EP exekútor je povinný vykonávať činnosť podľa tohto zákona čestne, zodpovedne a svedomito; exekútor je povinný dohliadať aj na čestnosť, zodpovednosť a svedomitosť konania svojich zamestnancov. Exekútor je povinný vykonávať činnosť podľa tohto zákona s odbornou starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí.

21. Podľa § 31 ods. 1 EP v znení účinnom do 31. 03. 2017 exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona. Na zodpovednosť exekútora sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Exekútor zodpovedá aj za škodu, ktorú v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona spôsobí jeho zamestnanec; zodpovednosť zamestnanca podľa osobitných predpisov tým nie je dotknutá.

22. Podľa § 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

23. Podľa § 2 zák. č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona

a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,

b) orgán verejnej moci je

1. štátny orgán,

2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

24. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

26. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 3. zák. č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

27. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy SR.

28. Podľa § 9 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

29. Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> a 11 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>.

30. Podľa § 16 ods. 4 veta prvá a druhá zák. č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku

na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

31. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

32. Pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou, sa vo všeobecnosti v civilnom súdnom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť strán sporu vyplývajúca z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má sporová strana, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda ten, kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, a to aj bez návrhu strán sporu. Nedostatok vecnej legitímácie niektorej zo strán sporu, ako základnej podmienky pre úspešné uplatnenie každej žaloby vedie k zamietnutiu návrhu bez toho, aby sa súd zaoberal meritórnym posúdením veci samej.

33. V konaní, predmetom ktorého je nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa osobitného zák. 514/2003 Z.z., je aktívne vecne legitimovanou fyzická alebo právnická osoba, ktorej pri výkone verejnej moci bola niektorých zo zákonom presne špecifikovaných titulov spôsobená škoda a pasívne vecne legitimovaným subjektom je štát, v konaní zastúpený príslušným štátnym orgánom, ktorý v zmysle uvedeného zákona objektívne zodpovedá za výkon verejnej moci. Nakoľko sa jedná o absolútnu objektívnu zodpovednosť, t. j. bez ohľadu na zavinenie a možnosti liberácie, v prípade splnenia zákonných predpokladov sa tejto zodpovednosti voči poškodenému subjektu nemôže zbaviť.

34. Pre založenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. splnené tri kumulatívne stanovené podmienky, ktorými sú:

- a) nezákonné rozhodnutie, nezákonné zatknutie, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody, rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe alebo nesprávny úradný postup,
- b) vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a
- c) príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi niektorým z titulov uvedených v písm. a) a vznikom škody.

35. Súdna prax sa zhodla na závere, že pokiaľ sa jedná o škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom táto musí byť vyvolaná inou ako rozhodovacou činnosťou zodpovedného orgánu, nakoľko pokiaľ je výsledkom nesprávneho úradného postupu rozhodnutie, toto v sebe spravídla konzumuje aj dôsledky nesprávneho úradného postupu. Správnosť úradného postupu súd posudzuje nielen z pohľadu jeho súladu so zákonom, ale aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého úradný postup smeruje. V zmysle ust. § 17 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. sa poškodenému uhrádza skutočná škoda reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť za účelom uvedenia veci do predošlého stavu a ušlý zisk ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nepríde v dôsledku škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to s ohľadom na pravidelný chod vecí dalo očakávať. Dôkazné bremeno v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. zaťažuje poškodeného, t. j. žalobcu.

36. Rovnako ako v rámci všeobecných zodpovednostných vzťahov, aj v prípade osobitnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý navyše v ust. § 25 odkazuje na subsidiárne použitie Občianskeho zákonníka, je nevyhnutnou a kumulatívnou podmienkou okrem existencie škody a niektorého z titulov uvedených v § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., aj medzi nimi preukázaná existencia príčinnej súvislosti. Vyžaduje sa, aby nesprávny úradný postup a vznik škody boli v logickom slede, t. j. aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii, ale pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody sa vyžaduje preukázanie kauzálnej súvislosti. *Conditio sine qua non* je, či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia či nesprávneho úradného postupu. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na

následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku preto musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí iba jeho sprostredkovanosť. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku, ktorú nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Zároveň je však potrebné dodať, že protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody, ale stačí, že je príčinou dôležitou, podstatnou a teda značnou.

37. Zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 15 a 16 ukladá ďalšiu obligatórnu (povinnú) podmienku pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle tohto zákona, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom na základe písomnej žiadosti poškodeného, ktorého účelom je predchádzanie zbytočným súdnym sporom. Až v prípade ak príslušný orgán nárok celkom alebo sčasti v lehote do šiestich mesiacov od prijatia žiadosti neuspokojí, možno sa domáhať tohto nároku súdnou cestou.

38. V prejednávanej veci súd na základe vykonaného dokazovania, zohľadniac vyššie uvedené všeobecné východiská a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami dospel k záveru o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku.

39. Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora Z.. Z. Z.Y. v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. D. XXX/XX, v ktorom po pripustení zmeny účastníkov konania vystupoval žalobca v pozícii oprávneného voči F.. M. J., bytom P. XXX/XXX, N. ako povinnej o vymoženie 7.343,30 eur s príslušenstvom na základe právoplatného platobného rozkazu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. 06. 1996, sp. zn. 4Rob 1243/95 v spojení s v spojení s opravným uznesením zo dňa 30. 06. 1997, č. k. Z-2-4Rob 1243/95-24. Medzi stranami nebola sporná samotná existencia nesprávneho úradného postupu tak, ako ho vymedzil žalobca v podanej žalobe, priamo vyplývajúca z úradných záznamov spísaných po zániku exekútorského úradu Z.. Z. Z., so sídlom Š. J.. X, Bratislava v dôsledku smrti súdneho exekútora (08. 12. 2005), Slovenskou komorou exekútorov ustanoveným náhradníkom, Z.. Q. V., a to dňa 24. 03. 2016 a dňa 11. 04. 2016. Nesprávny úradný postup je daný tým, že súdny exekútor v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku nevedol peňažné prostriedky vymožené od povinnej v uvedenom exekučnom konaní na osobitnom účte oddelene od svojho majetku a vymožené peniaze za života nepoukázal v celom rozsahu oprávnenému a tieto nebolo možné oprávnenému poukázať ani po zániku exekútorského úradu náhradnou súdnou exekútkou. Žalovaná v konaní nesporevala ani samotnú výšku finančných prostriedkov, ktoré ako vymožené neboli poukázané oprávnenému, uvedené v aktualizovanom úradnom zázname Z.. V. zo dňa 11. 04. 2016, t. j. po odpočítaní odmeny súdneho exekútora v sume 5.648,35 eur, na možnosť uplatnenia ktorej v prebiehajúcom dedičskom konaní po zomr. Z.. Z. vedenom notárkou Z.. S. A. pod sp. zn. 1D/28/2016 náhradná súdna exekútkou oprávneného upozornila. Nesporevanou bola aj žalobcom preukázaná skutočnosť, že dvoma prihláškami zo dňa 06. 04. 2016 a 03. 05. 2016 si žalobca v zmysle poučenia náhradnou súdnou exekútkou uplatnil peňažnú pohľadávku vo výške 5.648,35 eur v uvedenom dedičskom konaní. Spornými otázkami, zodpovedanie ktorých bolo podstatné pre rozhodnutie súdu v danej veci, bol žalovanou spochybňovaný nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a predčasnosť žaloby odôvodňovaná neexistenciou škody v čase rozhodovania súdu.

40. Pokiaľ sa týka aktívnej vecnej legitímácie, súd sa v tomto smere nestotožnil s obranou žalovanej, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca už v prihláškach do dedičského konania, ako aj v samotnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 15. 04. 2016 uviedol, že pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní Z.. Z. pod sp. zn. D. XXX/XX voči povinnej F.. M. J. bola v priebehu exekučného konania postúpená spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými pôvodným oprávneným, Slovenská sporiteľňa, a.s., na Slovenskú konsolidačnú, a.s. na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2000 účinnej od 30. 06. 2000 a následne na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 09. 2005 uzatvorenej medzi slovenská konsolidačná, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými postúpená v prospech žalobcu. Žalobca tak vstúpil do exekučného konania na miesto predchádzajúceho oprávneného na základe zmluvy o postúpení judikovanej pohľadávky (nie nároku na náhradu škody) a na základe tohto hmotnoprávneho právneho úkonu, existencia ktorého bola tiež nesporná, naňho prešla pohľadávka s príslušenstvom v rozsahu a stave, v akom nebola uspokojená ku dňu účinnosti postúpenia, a teda v existentnej výške. Irelevantná je preto rozprava žalovanej o postúpiteľnosti nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Zvyčajne práve stav pohľadávky v čase uzatvárania zmluvy o postúpení, príp. k neskôr kontrahentmi dohodnutému dátumu jej účinnosti

(kedy exekučné konanie prebiehalo a postupca nemohol mať vedomosť o skutočnosti, že súdny exekútor mu nepoukázal všetky doposiaľ vymožené peňažné prostriedky), je markantný pre dohodu o odplate za postúpenie pohľadávky s tým, že v zmysle Exekučného poriadku počas exekúcie je postúpenie vymáhaného nároku účinné len, ak pôvodný oprávnený postúpil celý vymáhaný nárok. Potrebné je tiež uviesť, že aj pokiaľ by zo strany náhradníka, Z. Q. V., došlo k vyúčtovaniu exekúcie a sporné vymožené finančné prostriedky by boli na exekútorskom účte zomrelého Z. Z., len by fyzicky neboli poukázané oprávnenému, táto by ich poukázala osobe, ktorej v čase vyúčtovania exekúcie svedčil nárok z exekučného titulu, t. j. žalobcovi, a nie jeho právnym predchodcom, ktorí pripustením zmeny účastníkov konania na strane oprávneného prestali byť účastníkmi exekučného konania so všetkými právami a povinnosťami. Rovnako nemenej významnou je skutočnosť, že Exekučný poriadok do 01. 11. 2013 nestanovoval lehotu, v ktorej bol súdny exekútor povinný vymožené finančné prostriedky poukázať oprávnenému a len samotná skutočnosť, že súdny exekútor vymohol v exekučnom konaní peniaze od povinnej ešte nezakladá vznik škody. Nakoniec aj v rámci prechodného ustanovenia § 243b ods. 1, 2, 13 Exekučného poriadku bola s poukazom na túto *expressis verbis* upravenú povinnosť súdneho exekútora zavedená lehotá pre exekučné konania začaté pred 01. 11. 2013, najneskôr do uplynutia ktorej bol súdny exekútor povinný doposiaľ vymožené a nepoukázané peniaze poukázať oprávnenému, a to do 15. 11. 2013, kedy s určitosťou bol oprávneným v exekučnom konaní žalobca a teda súdny exekútor by peniaze musel poukázať jemu, nie jeho právnym predchodcom. Uvedené korešponduje aj so zákonodarcom v záujme zvýšenej ochrany oprávneného zakotvenou možnosťou oprávneného aj v exekučných konaniach začatých pred 01. 11. 2013 domáhať sa uloženia povinnosti súdnemu exekútorovi poukázať peňažné prostriedky oprávnenému, kedy uvedené procesné právo by mohol realizovať len žalobca, ktorý pripustením zmeny účastníkov exekučného konania vstúpil v celom rozsahu do postavenia oprávneného a uvedeným okamihom zanikli akékoľvek procesné oprávnenia jeho právnych predchodcov. Súd na základe uvedených odôvodnených úvah dospel k záveru, že žalobca je poškodeným subjektom oprávneným domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, keď exekučne vymáhaný peňažný nárok, ktorý nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 09. 2005, a ktorý bol v exekučnom konaní vymožený v celom rozsahu po uvedenom dátume, mu nebol poskytnutý ani v zákonom stanovenej lehote do 15. 11. 2013 a ani po prevzatí zaniknutého exekútorskeho úradu ustanovenou náhradníčkou, Z. V.. Žalovaná vo svojej argumentácii miestami nereflektuje, že nesprávny úradný postup súdneho exekútora z časového hľadiska nemusí korešpondovať s okamihom vzniku škody a ako uviedol žalobca, žalovaná si sama vzájomne protirečí, keď na jednej strane tvrdí, že škoda v súvislosti s nesprávnym úradným postupom ešte nevznikla, a na strane druhej má za to, že poškodenými sú v časti vymáhaného nároku právní predchodcovia žalobcu.

41. Pri už konštatovanej a nespornej existencii nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní sa súd zaoberal ďalšou kumulatívnou podmienkou pre založenie zodpovednosti žalovanej, a to vznikom škody v majetkovej sfére žalobcu, v súvislosti s ktorým bolo žalovanou namietané predčasné podanie žaloby. Vzhľadom na osobitné postavenie súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti predstavujúcej zverený výkon verejnej moci, za škodu ním spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti zodpovedá nielen samotný exekútor v zmysle ust. § 31 EP, ale aj štát (žalovaná) v zmysle ust. zák. č. 514/2003 Z.z. V prípade škody spôsobenej súdnym exekútorom v exekučnom konaní (s výnimkou nároku súdneho exekútora na odmenu) tak existujú dva paralelné odškodňovacie úpravy (§ 31 EP a zák. č. 514/2003 Z.z.), ktorých vzájomný vzťah až do prijatia novely Exekučného poriadku č. 2/2017 Z.z. účinnnej od 01. 04. 2017 zákonodarca žiadnym spôsobom neriešil, a preto uvedená kolízia bola riešená dotváraním práva rozhodovacou činnosťou súdov, v ktorej sa vyvinul názorový prúd (napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 289/2008, uznesenie NS SR zo dňa 23. 03. 2016, sp. zn. 3Cdo/75/2015, rozhodnutie NS SR zo dňa 22. 06. 2016, sp. zn. 3Cdo/129/2015), v zmysle ktorého sa poškodenému priznávalo právo na výber, či bude žalovať súdneho exekútora o náhradu škody podľa § 31 EP alebo štát podľa zák. č. 514/2003 Z.z. (§ 4 ods. 1 písm. a) bod 3.). Žalobca poukazyval na viaceré (pozn. súdu staršie) rozhodnutia, ktoré dospeli k uvedenému záveru, avšak aj z pohľadu súdu ich obsah nesprávne interpretoval. Súd nesúhlasí s interpretáciou žalobcu, v ktorej sa snažil presvedčiť súd, že nárok na náhradu škody si môže súbežne uplatňovať v dvoch samostatných konaniach vedených aj voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a súčasne aj voči súdnemu exekútorovi podľa § 31 EP. Pristúpiac na jeho argumentáciu by žalobca v prípade jeho úspechu mal dva exekučné tituly, nezávislým plnením z ktorých by došlo k bezdôvodnému obohateniu. Na uvedenom nič nemení ani argumentácia žalobcu, podľa ktorej plnením z jedného rozhodnutia by zanikla povinnosť z druhého rozhodnutia, nakoľko takáto solidarita by musela podľa § 511 Občianskeho zákonníka vyplývať z právneho predpisu, z dohody účastníkov alebo

z rozhodnutia súdu. V danom prípade sa však nejedná ani o jeden z uvedených prípadov a okrajovo súd poukazuje aj na to, že v danom prípade neprichádza do úvahy ani aplikácia ust. § 438 OZ, keď je zrejmé, že škoda vznikla konaním jedného škodcu, a to súdneho exekútora (bez ohľadu na to, že k vzniku škody došlo pri výkone verejnej moci súdnym exekútorom, čo zakladá ďalší odškodňovací titul v zmysle zák., č. 514/2003 Z.z. voči štátu). Právnym úvahám žalobcu nie je možné prisvedčiť ani pokiaľ sa odvolával na vzťah tzv. falošnej solidarity ako je tomu napr. pri uplatnení nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravných prostriedkov uplatnenej voči prevádzkovateľovi motorového vozidla, príp. vodičovi a súčasne poisťovateľovi, nakoľko len samotná skutočnosť, že žalobca má nárok na plnenie voči dvom rozdielnym subjektom na základe dvoch rôznych právnych titulov, neznamená, že môže oba subjekty súbežne žalovať v dvoch samostatných konaniach, kedy súd nemôže prípadný vzťah tzv. nepravnej solidarity vyjadriť vo vyhovujúcom rozhodnutí vzťahujúcim sa na oba povinné subjekty. Aj keď v prípade nepravnej solidarity platí, že plnením jedného zaniká povinnosť plnenia druhého (t. j. obdobné postavenie ako je vo vzťahu ručiteľ a dlžník), uvedená skutočnosť musí byť vyjadrená v záväznej a vykonateľnej časti súdneho rozhodnutia, t. j. enunciate. Pokiaľ by žalobca v obdobných prípadoch žaloval nárok samostatne pred viacerými súdmi (kedy do úvahy neprichádza ani možnosť spojenia vecí), ktoré by jeho nároku vyhovel, došlo by k situácii, že žalobca by pri plnení, ktoré môže dostať len jedenkrát, disponoval dvoma exekučnými a vymožitelnými titulmi bez vzájomného vyjadrenia vzťahu z tzv. nepravnej solidarity. Na uvedenom by nič nemenila len samotná vedomosť žalobcu, že predmetný nárok mu svedčí len jedenkrát, resp. že v rozsahu plnenia by zanikol nárok druhého povinného subjektu.

42. Súd sa plne stotožňuje aj s obranou žalovanej v časti namietajúcej skutočnosť, že štát nie je univerzálnym sukcesorom a aj napriek ústavnoprávnomu základu nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (čl. 46 ods. 3 Ústavy SR) nevstupuje automaticky do všetkých odškodňovacích nárokov. Aj s poukazom na aktuálne závery rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (nie druhoinštančných súdov v iných konaniach, na ktoré poukazoval žalobca, a ktorými nie je konajúci súd viazaný), konkrétne viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 05. 2020, sp. zn. 6Cdo/184/2018 sa súd pri konkurencii nielen nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale aj nároku na náhradu škody podľa § 31 EP prikláňa k názoru, že zodpovednosť štátu nastupuje nie generálne vždy a bez ďalšieho, ak ku škode dôjde pri výkone verejnej moci a nepôsobí ako všeobecný odškodňovací inštitút. V opačnom prípade by na úkor štátu mohlo dôjsť k poskytnutiu ochrany nepoctivým konaniam, ktorými sa tretie od štátu odlišné osoby, aj keď v postavení vykonávateľa verejnej moci, bezdôvodne obohatili. Uvedené zodpovedá aj zmyslu a účelu právnej úpravy, ktorá zakotvila zodpovednosť aj samotného súdneho exekútora za škodu spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti a žiadnym spôsobom nekoliduje ústavnoprávne garantovanému právu poškodeného na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, nakoľko štát aj naďalej zodpovedá za predmetnú škodu, avšak jeho zodpovednosť nastupuje až subsidiárne, keď poškodený preukáže nevyožiteľnosť svojho nároku voči súdnemu exekútorovi, ktorý prisvojením si jemu zverených finančných prostriedkov patriacich oprávnenému, nepochybne postupoval v rozpore nielen s ustanoveniami Exekučného poriadku, ale aj samotným účelom exekučného konania a nad rámec jemu zverenej právomoci. Niet podľa názoru súdu žiadneho právne a logicky relevantného dôvodu, aby v obdobných prípadoch spreneverenia finančných prostriedkov verejne činnou osobou mal tento nárok priority a bez toho, aby sa poškodený domáhal svojho nároku práve voči osobe, ktorá sa konaním v rozpore so zákonom bezdôvodne obohatila, uspokojiť štát. Potrebné je tiež zdôrazniť, že pokiaľ súdny exekútor konal tak, že peňažné prostriedky vymožené v exekučnom konaní a patriace oprávnenému použil na vlastnú spotrebu, čo vyplýva zo skutočnosti, že ním vymožené peniaze sa nenachádzali na účte jeho exekútorského úradu, a že dedičstvo po ňom je predĺžené, konal nad rámec jemu zverenej právomoci a mimo výkon exekučnej činnosti, a preto jeho konanie vzhľadom na vybočenie z medzí priznaných oprávnení nevyklučuje vznik bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora aj napriek osobitnému charakteru vzťahu medzi súdnym exekútorom a oprávneným pri výkone exekučnej činnosti (obdobne viď závery v uznesení NS SR zo dňa 28. 05. 2020, sp. zn. 6Cdo/184/2018). Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že konkrétne v danom prípade prichádza do úvahy možnosť pripadnutia predĺženého dedičstva po zomrelom súdnym exekútorovi štátu ako odúmrtí, keď žalobca si riadne nárok pred podaním tejto žaloby uplatnil prihláškou do dedičského konania, ktoré nie je doposiaľ právoplatne skončené, a v ktorom stále môže byť nárok žalobcu aspoň čiastočne uspokojený a len v neuspokojenej časti by bol uplatniteľný voči žalovanej titulom náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. V čase rozhodovania súdu a ani s prihliadnutím na v dedičskom konaní zistenú predĺženosť dedičstva po poručiteľovi nie je nateraz možné konštatovať žalobcom nezavinenú

nevymožiteľnosť nároku v žalovanej výške. Z uvedeného vyplýva žalovanou tvrdený záver o neexistencii škody ako voči súdnemu exekútorovi nevymožiteľnej pohľadávky v čase rozhodovania súdu, ktorý je rozhodný pre posúdenie žalovaného nároku.

43. Okrajovo súd uvádza, že uvedené názorové myšlienky našli následné vyjadrenie aj v normatívnej právnej úprave Exekučného poriadku, ktorý už spomínanou novelou č. 2/2017 *expressis verbis* vyjadril, že zodpovednosť štátu pri konkurencii odškodňovacích titulov podľa EP a zák. č. 514/2003 Z.z. je len subsidiárna, a teda nastupuje až v prípade, ak sa škodu nepodarí uspokojiť z majetku poisťovateľa alebo exekútora.

44. V intenciách uvedeného pri konštatovanej danosti vecnej legitímácie oboch strán sporu, vykonaným dokazovaním preukázanému nesprávnemu úradnému postupu súdneho exekútora, avšak neexistencii škody v čase rozhodovania súdu, súd žalobu ako predčasne podanú zamietol (bez potreby skúmania podmienky príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom), a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

45. Záverom vo vzťahu k žalobcom poukazovanej možnosti premlčania a tým oslabenia vymáhateľnosti žalovaného nároku voči štátu súd uvádza, že právny zástupca žalobcu bol na pojednávaní po zmene zákonného sudcu oboznámený s predbežným právnym názorom súdu o predčasnosti podanej žaloby a vyslovene na otázku súdu, či má návrhy na doplnenie dokazovania alebo iné procesné návrhy, uviedol, že má za to, že žaloba nie je predčasne podaná a tejto je možné aj napriek prebiehajúcemu dedičskému konaniu vyhovieť. Právne zastúpený žalobca v záujmy ochrany svojho budúceho postavenia mal a dostal možnosť navrhnúť súdu prerušenie konania, čo neurobil a súd nemal v sporovom konaní danú žiadnu obligatórnu prekážku, pre ktorú by *ex offo* musel konanie prerušiť (§ 162 ods. 1 CSP). Vo vzťahu k plynutiu premlčacej lehoty podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je však potrebné uviesť, že pokiaľ súd dospel k záveru, že v čase rozhodovania žalobcovi škoda nevznikla, tak nie je možné dospieť k záveru o uplynutí premlčacej lehoty, nakoľko rozhodujúcim je nielen okamih nesprávneho úradného postupu, ako jednej viacerých zákonných podmienok, ale aj s ním spojený vznik škody, ktorý nemusí byť daný zhodným časovým momentom ako vznik nesprávneho úradného postupu. Opačný záver nekorešponduje práve ani so závermi súdnej praxe, nielen v aktuálnom období, ale v rámci jej vývoja aj v predchádzajúcich obdobiach, odvolávajúcej sa na prednosť nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia pred náhradou škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. (rozhodnutie NS SSR zo dňa 16. 04. 1985, sp. zn. 4Cz 110/84, uznesenie ÚS SR zo dňa 13. 06. 2012, sp. zn. III. ÚS 225/2012, III. ÚS 361/2009, nález ÚS SR z 13. 02. 2013, sp. zn. II. ÚS 165/2012), ktorá nikdy nesmerovala k zámeru neodškoditeľnosti nárokov fyzických a právnických osôb poškodených pri výkone verejnej moci. Pre plynutie premlčacej lehoty v súlade s § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. tak platí, že premlčacia lehota pre uplatnenie nároku žalobcu voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. sa odvíja od okamihu, kedy sa poškodený žalobca dozvie o škode, t. j. od okamihu právoplatného skončenia dedičského konania, z ktorého bude zrejmý rozsah uspokojenia pohľadávky žalobcu a vznik škody v neuspokojenej časti jeho pohľadávky, t. j. bude zrejmá škoda, ktorá vznikne žalobcovi v časti neuspokojenej pohľadávky voči porúčiteľovi a jej výška.

46. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa zásady úspechu v spore vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP, keď v konaní plne úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyni. Nakoľko však žalovanej žiadne trovy v konaní nevznikli, súd jej nárok na ich náhradu nepriznal. Rozhodnutím o nepriznaní nároku žalovanej na náhradu trov konania zároveň odpadá potreba samostatného rozhodnutia o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 02. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I. (§ 355, § 362 ods. 1 CSP)

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 358, § 359 CSP)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 363, § 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 CSP)

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.